

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud: L. Mitrofan)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: L. Pruteanu, V. Buhnaci, Iu. Cotruță)

Î N C H E I E R E

01 iunie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Maria Ghervas
Galina Stratulat

examinând admisibilitatea recursului declarat de Vadim Ungureanu,
reprezentat de avocatul Ion Cobîșenco,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Vadim
Ungureanu împotriva Ministerului Justiției și Procuraturii Generale cu privire la
repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire
penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești,

împotriva deciziei din 01 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 06 aprilie 2021, Vadim Ungureanu, prin intermediul avocatului Ion
Cobîșenco, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției
și Procuraturii Generale prin care a solicitat încasarea din contul bugetului de stat,
în beneficiul lui Vadim Ungurean a sumei de 422,49 de lei, cu titlu de prejudiciul
material, a sumei de 300 000 de lei, cu titlu de prejudiciul moral, a sumei de 2 000
de euro, cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică; obligarea Procuraturii
Generale să aducă scuze publice lui Vadim Ungurean, prin organizarea unei
conferințe de presă în acest sens. Totodată a solicitat încasarea cheltuielilor de
asistența juridică în sumă de 1 695 de lei.

În motivarea acțiunii a indicat că urmărirea penală în cauza penală nr.
2014928219 a fost începută la 02 iunie 2014 în baza unei bănuieli rezonabile
precum că Vadim Ungurean ar fi săvârșit infracțiunile prevăzute de art. 247 alin.
(1) și art. 325 alin. (1) Cod penal.

A indicat că prin încheierea din 02 iunie 2014 emisă de Judecătoria Centru s-a
admis demersul procurorului în Procuratura Generală, Lilian Bacalîm, și s-a
autorizat interceptarea și înregistrarea comunicațiilor și a imaginilor între partea
vătămată Dan Chirița și reclamant pe un termen de 30 de zile.

A susținut că la 16 iunie 2014 organul de urmărire penală a dispus urmărirea
vizuală a reclamantului cu fixarea foto, video și urmărirea cu mijloace speciale
GPS pe un termen de 30 de zile, iar prin încheierea din 16 iunie 2014 emisă de
Judecătoria Chișinău a fost autorizată această măsură.

Reclamantul a mai menționat că prin ordonanța organului de urmărire penală și prin încheierea judecătorului de instrucție din 20 iunie 2014 s-a dispus autorizarea efectuării percheziției la locul de muncă a reclamantului amplasat în mun. Chișinău, str. Vasile Alecsandri 69.

A mai învederat că la 20 iunie 2014, judecătorul de instrucție a autorizat efectuarea percheziției la domiciliul reclamantului aflat în s. XXXXX, raionul Căușeni, la apartamentul pe care reclamantul îl închiria situat în mun. Chișinău, str. XXXXX, dar și percheziția corporală a reclamantului. Tot la 20 iunie 2014, reclamantul a contestat acțiunile organului de urmărire penală, însă prin ordonanța din 23 iunie 2014 emisă de organul de urmărire penală, contestația a fost respinsă ca neîntemeiată.

Reclamantul a indicat că prin procesul-verbal din 20 iunie 2014 a fost reținut pe un termen de 72 de ore, iar la 23 iunie 2014, reclamantul a fost pus sub învinuire, încriminându-i-se săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 247 alin. (1) Cod penal, care face parte din categoria infracțiunilor ușoare, și săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal, faptă penală care face parte din categoria infracțiunilor grave.

Totodată, a relevat că prin cererile din 22 iunie 2014 și 23 iunie 2014 adresate ministrului de interne și procurorului Lilian Bacalîm, reclamantul a solicitat organelor de drept să îi fie garantată securitatea sa, precum și a apropiaților săi, deoarece în perioada cât a fost reținut în Penitenciarul nr. 13 au existat încercări din partea unor deținuți să facă anumite presiuni de recunoaștere a vinovăției și alte asemenea acțiuni care erau contrare voinței sale, mai mult, a înaintat organului de urmărire penală și o contestație împotriva procesului-verbal de reținere.

A notat că prin ordonanța din 13 iulie 2015, reclamantul a fost scos de sub urmărire penală în partea învinuirii de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 247 alin. (1) Cod penal.

Or, a indicat că, peste doar o singură zi, la 14 iulie 2015, reclamantul a fost pus din nou sub învinuire în baza art. 247 alin. (1) și art. 325 alin. (1) Cod penal.

Peste 9 zile, la 23 iulie 2015, acuzatorul de stat a revenit asupra deciziei din 14 iulie 2015 și a întocmit un proces-verbal privind corectarea erorii materiale, iar în cele din urmă reclamantul a fost învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal.

La 21 iulie 2015, avocatul reclamantului a înaintat o cerere privind scoaterea de sub urmărire penală, însă organul de urmărire penală a respins cererea avocatului, iar la 03 august 2015 acuzatorul de stat a finisat urmărirea penală și a înaintat cauza penală în judecată.

Prin încheierile din 05 aprilie 2017 și din 07 septembrie 2017, Judecătoria Chișinău, sediul Centru a dispus aducerea forțară a reclamantului la ședințele de judecată.

Prin încheierea din 15 mai 2018 instanța de fond a îndepărtat reclamantului din ședința de judecată, continuând desfășurarea procesului penal în lipsa inculpatului.

A punctat că prin sentința din 05 octombrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, reclamantul a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) Cod penal, fiind condamnat în baza acestei legi la 3 ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu includerea în termenul de pedeapsă a perioadei reținerii 20 iunie 2014 - 23 iunie 2014

inclusiv, cu amendă în mărime de 3 500 de unități convenționale, ceea ce constituie 70 000 de lei în beneficiul statului.

Ulterior, prin decizia din 23 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de către Vadim Ungurean și s-a casat total sentința din 05 octombrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță privind achitarea reclamantului, deoarece fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În final, prin decizia din 04 martie 2020 a Curții Supreme de Justiție s-a declarat inadmisibil recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Djulieta Devder, împotriva deciziei din 23 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, în privința inculpatului Vadim Ungureanu.

A mai menționat că organul de urmărire penală a început urmărirea penală la 02 iunie 2014, iar la 03 august 2015 acuzatorul de stat a finalizat urmărirea penală și a înaintat cauza penală în judecată și abia la 04 martie 2020 Curtea supremă de Justiție a declarat recursul acuzatorului de stat ca fiind inadmisibil, menționându-se astfel decizia Curții de Apel cu privire la achitarea reclamantului.

Astfel, în toată această perioadă reclamantul a fost pus sub o presiune incomensurabilă datorită acțiunilor ilegale ale organului de urmărire penală și a instanței de judecată.

Mai mult, a fost nevoit să se prezinte de nenumărate ori la organul de urmărire penală, dar și în cadrul examinării cauzei penale în instanța de judecată, fapt care i-a creat o stare psiho-emoțională negativă.

A indicat că i-a fost încălcat și dreptul fundamental la viață privată prin măsurile de investigație și alte acțiuni care au fost dispuse (percheziție corporală, percheziție la domiciliu, la locul de trai și la locul de muncă, urmărire vizuală, interceptarea convorbirilor telefonice și altele asemenea acțiuni). Organul de urmărire penală a efectuat o percheziție și la domiciliul de drept al reclamantului care se află în localitatea XXXXX, raionul Căușeni, acolo unde el merge foarte rar și unde-i stau părinții. Această acțiune a avut o conotație total negativă asupra părinților, rudelor și altor persoane din localitate care au interpretat că părinții lui au săvârșit o infracțiune.

A susținut că a fost reținut 72 de ore și chiar dacă Centrul Național Anticorupție avea locuri libere în izolator, acesta a stat în Penitenciarul nr. 13 tocmai pentru a se pune anumite presiuni în vederea recunoașterii vinovăției și altor circumstanțe de fapt, aducându-se atingere dreptului fundamental la libertatea individuală și siguranța persoanei.

Prin hotărârea din 15 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Vadim Ungureanu împotriva Ministerului Justiției și Procuraturii Generale cu privire la repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești. S-a încasat din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Justiției în contul lui Vadim Ungureanu suma de 80 000 de lei, cu titlul de prejudiciu moral, suma de 20 000 de lei, cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică. În rest cererea de chemare în judecată s-a respins ca neîntemeiată.

Invocând netemeinicia hotărârii primei instanțe, la 21 iunie 2021, avocatul Ion Cobîșenco, în interesele lui Vadim Ungurean, a declarat apel, solicitând casarea parțială a acesteia și emiterea unei decizii de admitere integrală a cererii de chemare în judecată.

La 13 iulie 2021, Ministerul Justiției a declarat apel împotriva hotărârii, solicitând casarea acesteia și emiterea unei decizii de respingere integrală a cererii de chemare în judecată.

Prin decizia din 01 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Ministerul Justiției. S-a admis apelul declarat de Vadim Ungurean. S-a casat hotărârea din 15 iunie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru și s-a pronunțat o hotărâre nouă, prin care: S-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Vadim Ungurean împotriva Ministerului Justiției și Procuraturii Generale cu privire la repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești. S-a încasat din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Justiției, în beneficiul lui Vadim Ungurean suma de 100 000 de lei, cu titlu de prejudiciu moral și suma de 20 000 de lei, cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică suportate în cadrul cauzei penale. S-a încasat din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Justiției, în beneficiul lui Vadim Ungurean cheltuielile de asistență juridică suportate în cadrul cauzei civile în mărime de 10 695 de lei. În rest, pretențiile de încasare a prejudiciului material în mărime de 422,49 de lei și de obligare a Procuraturii Generale să aducă scuze publice, precum și cerința privind încasarea prejudiciului moral în partea ce excedă suma încasată, s-a respins ca neîntemeiată.

Pentru a decide astfel, prin prisma art. 1, 2 alin. (1), 3, 6, 11 din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești nr. 1545 din 25 februarie 1998, Colegiul a apreciat drept lipsite de temei argumentele Ministerului Justiției cu privire la faptul că, în speță, nu sunt întrunite condițiile de aplicabilitate a răspunderii statului prin prisma Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998.

În acest sens, Colegiul a menționat că în sensul dispozițiilor enunțate, pentru angajarea răspunderii statului pentru prejudiciul cauzat prin erori judiciare și de anchetă sunt necesare condiții speciale și anume: că fapta ilicită, în calitate de condiție generală a răspunderii delictuale, va avea particularități în materia respectivă, prin urmare nu orice acțiune ilicită a organelor de anchetă și judecată atrage răspunderea statului.

O altă condiție necesară pentru angajarea răspunderii statului pentru prejudiciul cauzat prin erori judiciare este actul de reabilitare, care și atestă admiterea erorii judiciare și prejudicierea neîntemeiată a persoanei.

La caz, Colegiul a constatat că sunt întrunite condițiile prevăzute de Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, Vadim Ungurean prin act judecătoresc irevocabil fiind achitat.

Or, o dată cu constatarea violării drepturilor lui Vadim Ungurean prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, urmează a fi reparat și prejudiciul moral cauzat prin aceste acțiuni.

În sensul dat, reținând prevederile art. 1998 alin. (2), 2007 alin. (2) Cod civil, Colegiul a menționat că se instituie obligația generală a statului de a repara persoanelor fizice prejudiciul material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

Totodată, ghidându-se de prevederile art. 13 alin. (1) și (2), art. 7 lit. a), 8 alin. (1) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, Colegiul a concluzionat că instanța de fond la pronunțarea hotărârii deși a constatat corect circumstanțele cauzei, eronat a apreciat cuantumul prejudiciului moral în mărime de 80 000 de lei, sumă,

pe care instanța de apel o consideră inechitabilă în raport cu suferințele psihice suportate de către reclamant.

Din studiul înscrisurilor anexate la dosar, instanța de apel a constatat incontestabil faptul că lui Vadim Ungurean i-au fost cauzate suferințe psihice, prin faptul că în privința sa a fost intentată o cauză penală, fiind efectuate acțiuni de urmărire penală, dispuse măsuri speciale de investigație (interceptarea, filarea cu înregistrarea audio, video, percheziții la oficiu și la domiciliu), mai mult, acesta fiind reținut pe un termen de 3 zile.

Colegiul a reiterat că în final Vadim Ungurean a fost achitat printr-un act judecătoresc de dispoziție irevocabil de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 325 alin. (1) din Codul penal, pe motiv că nu s-a constatat existența elementelor infracțiunii.

Totuși, pe o perioadă de aproximativ 8 ani, Vadim Ungurean a fost supus unor suferințe psihice, fiind pusă în pericol libertatea sa, urmând a-și demonstra nevinovăția.

Prin urmare, având în vedere principiile compensării echitabile și rezonabile a prejudiciului moral, natura dreptului lezat, caracterul și gravitatea suferințelor suportate, statutul social al persoanei, durata urmăririi penale și examinării cauzei, rezonanța cauzei penale în care a fost implicat reclamantul, instanța de apel a apreciat quantumul prejudiciului moral la suma de 100 000 de lei, ca fiind o compensație ce ar aduce o satisfacție echitabilă lui Vadim Ungurean.

Or, contrar argumentelor apelantului, Colegiul a considerat că mărimea compensației solicitate spre încasare cu titlu de reparare a prejudiciului moral în sumă de 300 000 de lei, este una excesivă, motiv din care nu poate fi admisă integral, nefiind stabilite suferințele morale de o asemenea intensitate.

Totodată, instanța de apel a ținut cont și de faptul că la stabilirea quantumului despăgubirilor se impune necesitatea ca partea vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit, să aibă efect compensatoriu și nu trebuie să constituie venituri nejustificative.

Cu referire la pretenția de compensare a cheltuielilor de asistență juridică suportate în cadrul procesului penal, Colegiul a apreciat-o ca fiind justificată, or, în conformitate cu prevederile art. 7 al Legii nr. 1545 din 25.02.1998, în cazurile menționate la art. 3 alin. (1), persoanei fizice sau juridice i se compensează sau i se restituie: e) sumele plătite de ea pentru asistența juridică.

Din materialele dosarului, rezultă că în cadrul cauzei penale, Vadim Ungurean a suportat cheltuieli de asistență juridică în sumă totală de 20 000 de lei, confirmate prin facturile fiscale nr. AAG6945514 privind achitarea sumei de 5 000 de lei și nr. AAG6945450 privind achitarea sumei de 15 000 de lei, și reținând prevederile 90, 94 alin. (1) Cod de procedură civilă, precum și faptul că în cadrul prezentei cauze civile, Vadim Ungurean, fiind reprezentat de avocatul Cobîșenco Ion, a achitat serviciile de asistență juridică prestate de avocat în sumă de 10 695 de lei, Colegiul a conchis ca fiind necesară admiterea cerinței de compensare a cheltuielilor de asistență juridică suportate în cadrul cauzei penale în sumă de 20 000 lei, precum și a cheltuielilor de asistență juridică suportate în prezenta cauză civilă în mărime de 10695 de lei.

Cu referire la pretenția reclamantului de încasare a prejudiciului material în sumă de 422,49 lei, prin prisma art. 7 al Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998, Colegiul a considerat corectă argumentarea primei instanțe, prin care a specificat că pentru a beneficia de sumele pretinse în acest sens, reclamantul nu a probat

faptul că la momentul de referință era angajat, acesta recunoscând că era doar stagiari la portalul de știri deschide.md.

Prin urmare, instanța a considerat că cerința respectivă corect a fost respinsă de către instanța de fond, apreciind critic argumentele invocate în acest sens de către apelantul Vadim Ungurean.

Cu referire la cerința reclamantului de a obliga Procuratura Generală să aducă scuze publice, instanța de apel a notat că conform art. 12 din Legea nr. 1545 din 23 februarie 1998, procurorul care a condus sau a exercitat urmărirea penală ori procurorul ierarhic superior aduce scuze oficiale în numele statului persoanei care a fost supusă neîntemeiat urmării penale. Scuzele oficiale ale procurorului se aduc în cazul: c) devenirii definitive și irevocabile a sentinței de achitare.

Procurorul prezintă scuzele oficiale, în formă scrisă, victimei acțiunilor ilicite sau rudelor apropiate ale acesteia. La solicitarea victimei, scuzele oficiale se difuzează prin aceleași mijloace de informare în masă prin care a fost difuzată informația despre învinuirea persoanei. Scuzele oficiale sunt aduse în termen de 15 zile de la data apariției dreptului la repararea prejudiciului.

Astfel, scuzele oficiale sunt aduse persoanei, de către procurorul care a condus sau a exercitat urmărirea penală ori procurorul ierarhic superior în cazul devenirii definitive și irevocabile a sentinței de achitare.

În speță, reclamantul a pretins obligarea Procuraturii Generale de a aduce scuze oficiale din numele statului ca urmare a devenirii definitive și irevocabile a sentinței de achitare.

Instanța de apel a considerat această solicitare ca fiind neîntemeiată, din considerentul că la caz, procurorul care a efectuat urmărirea penală este Lilian Bacalîm, prin urmare, instanța de fond corect a respins cerința respectivă, ca fiind îndreptată către un pârât necorespunzător. Or, în contextul dispozițiilor legale citate, sarcina legală de exprimare a scuzelor este pusă în seama procurorului care a condus sau a exercitat urmărirea penală ori procurorul ierarhic superior, în cazurile stabilite expres de art. 12 alin. (2) al Legii nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998.

Astfel, instanța de apel a respins ca neîntemeiate argumentele invocate de către apelant cu privire la faptul că procurorul Lilian Bacalîm nu mai activează în organele Procuraturii, or, în cazul dat, obligația urmează a fi pusă în sarcina procurorului ierarhic superior, în speță nefiind îndreptate pretenții către acesta.

La 21 martie 2022, prin intermediul poștei electronice, și la 23 martie 2022, prin intermediu poștei terestre, Vadim Ungurean, reprezentat de avocatul Ion Cobîșenco, a declarat recurs, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe în partea respingerii pretențiilor cu adoptarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii, în sensul declarat.

În motivarea recursului s-a indicat că instanțele de judecată ierarhic inferioare la examinarea cauzei au încălcat esențial și au aplicat eronat normele de drept procedural și material, ceea ce a dus la adoptarea unei soluții neîntemeiate.

Totodată, s-au invocat aceleași argumente și circumstanțe factologice care au fost invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele ierarhic inferioare, cărora le-a fost dată apreciere, redând conținutul prevederilor normelor legale, dar fără a demonstra prin careva probe, încălcarea sau aplicarea eronată de către instanțele de judecată a normelor legale aplicabile speței.

În contextul prevederilor art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 01 februarie 2022, astfel, recursul declarat la data de 21 martie 2021, este în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Prin prisma art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la 08 aprilie 2022 instanța de recurs a comunicat intimaților recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței.

Astfel, la 21 aprilie 2022, Procuratura Generală a depus referință, prin care a solicitat de a considera recursul inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului declarat de Vadim Ungurean, reprezentat de avocatul Ion Cobîșenco, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul ca inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Vadim Ungurean, reprezentat de avocatul Ion Cobîșenco, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432, alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursul declarat de Vadim Ungurean, reprezentat de avocatul Ion Cobîșenco, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Vadim Ungurean, reprezentat de avocatul Ion Cobîșenco, împotriva deciziei din 01 februarie 2022 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Maria Ghervas

Galina Stratulat